

Η ΤΡΟΠΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΤΟ «ΣΥΓΧΩΡΗΜΕΝΟ» ΚΡΑΤΙΚΟ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΙΟ

Από τον
Ιγνάτιο Καίτεζιδη*

Κάθε Έλληνας μπορεί πλέον να νιώθει περήφανος με την προηγμένων συζήτηση στη Βουλή της επίμαχης τροπολογίας για το λαθρεμπόριο, που είναι πλέον νόμος με τη σφραγίδα της μισής εθνικής αντιπροσωπίας. Την παραθέτω ως ιστορικό αποδεικτικό στοιχείο μιας δημοκρατίας που συνεχίζει να απογοητεύει και να προβληματίζει: «Εταιρείες που αποκρατικοποιούνται και περνούν σε χέρια ιδιωτών απλλάσσονται από πρόστιμα λαθρεμπορίας, αρκεί αυτά να είχαν καταλογιστεί σε περίοδο που οι μετοχές ανήκαν στο κράτος».

Συνεπώς, έχουμε και την επίσημη ομολογία ότι εταιρίες του Δημοσίου διαπράττουν το αδίκημα της λαθρεμπορίας! Δηλαδή, το Δημόσιο κλέβει το Δημόσιο (!) και άρα όλους μας!

Η τροπολογία προβλέπει την απαλλαγή από πρόστιμα, όμως αυτά που δεν προβλέπει είναι: Ποιον θα επιβαρύνουν τα πρόστιμα που θα διαγραφούν; Εχουν εγγραφεί ως εισπρακτέα ποσά σε Προϋπολογισμούς;

Εφόσον δεν θα εισπραχθούν, με ποια ισодύναμη θα αντικατασταθεί η απώλεια δημοσίων εσόδων και ποιος θα τα πληρώσει; Ποια διορισμένη διοίκηση έβαλε την υπογραφή της όταν διαπράχθηκε το αδίκημα; Ποιας δημοκρατίας κανόνες ορίζουν ότι τα πρόστιμα λαθρεμπορίας διαγράφονται ανάλογα με τη δημόσια ή την ιδιωτική μορφή της εταιρίας; Τι γίνεται με την ποινική ευθύνη και την τιμωρία των

υπευθύνων; Για το ότι η τροπολογία κατατέθηκε χωρίς να συνοδεύεται από έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (ΓΛΚ), κατατέθηκε επίσης από τον πρωθυπουργού μια πολύ ενδιαφέρουσα άποψη: «Αποτελεί (κακώς) μια συνήθη πρακτική στο Κοινοβούλιο».

Εχουμε, δηλαδή, την πλέον επίσημη ομολογία πως παραβιάζεται ευθέως ο Κανονισμός της Βουλής και προφανώς το Σύνταγμα, ότι το Κοινοβούλιο ακολουθεί κακές πρακτικές, την ώρα που όλοι αναζητούμε καλές, και πως η Βουλή εφαρμόζει πρακτικές που ενδεχομένως να κινούνται στα όρια της νομιμότη-

τας, αλλά σίγουρα πολύ έξω από τα όρια μιας ποιοτικής δημοκρατίας. Και τελικά, αν όλο αυτό γίνεται «κακώς», τι είναι αυτό που εμποδίζει τους νομοθέτες να φροντίσουν να γίνεται «καλώς»;

Νομίζω πως η συζήτηση στη Βουλή απλά επιβεβαίωσε αυτό που όλοι υποψιαζόμαστε για τα έργα και τις ημέρες πολλών αμαρτωλών εταιριών του Δημοσίου. Είναι η πολλοστή φορά που το Κοινοβούλιο κάνει μια δημόσια συζήτηση, στην οποία εκτίθεται το κρά-

τος. Ακόμη μια φορά αυτό που ξεχωρίζει είναι η αρχειοθέτηση των πολιτικών καταγγελιών σε μια συζήτηση που είναι σαν να μην έγινε ποτέ. Μάλλον δεν θα

ανακοινωθεί ποτέ δημόσια η λίστα των κρατικών εταιριών που έχουν διαπράξει λαθρεμπόριο ή άλλα σοβαρά αδικήματα. Δεν θα μάθουμε τα ονόματα όσων διοίκησαν όταν έγιναν αυτά. Αν τους ζητήθηκαν ευθύνες.

Αν τους καταλογίστηκαν (και πλήρωσαν) πρόστιμα, αν τους καταλογίστηκαν (και εξέπισαν) ποινές.

Την ίδια στιγμή, αν αναλογιστεί κάποιος τι θα συνέβαινε αν στη θέση της εταιρίας του Δημοσίου ήταν μια περίπτωση λαθρεμπορίας ιδιωτικής εταιρίας. Και το ερώτημα είναι απλό: Πόσο μπορεί να εμπνεύσει μια δημοκρατία που κάνει τέτοιου είδους διακρίσεις;

*Δήμαρχος Πυλαίας-Χορτιάτη, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Θεσμών της ΚΕΔΕ